

ШУМАДИНЈА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомир П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V. Овај листъ излази на табаку Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5 крајц. за трипутъ.

№ 29.

РУКОПИСИ ПРОТЕ ПАТИС НЕНАДОВИЊА. *)

Кадъ су све аге, и зли Турци побегли у Видинъ, (пошто имъ е Хаџи-Мустай-паша убио у Београду поглавицу Карасмавла), онда некако се притае Бега Новлянинъ и ђурт-оглиа у Шабцу. Обоица су се изъ Босне доселили. У то време кнезь Ранко Лазаревић изъ Свиљуево дође у србскій Шабацъ баиръ на конакъ, но сутра данъ дођу Бега Новлянинъ и ђурт-оглиа и убио кнеза Ранка изъ пушака, пакъ затворе се у градъ; то е было башъ узъ частный постъ 1800 год. — После тога дође момъ отцу попъ Лука, братучедъ кнеза Ранка, и жали се како Турци не само што су кнеза Ранка убили, него још те ишту глобе 2500 гроша. Онъ замоли могъ отца те му узайми те новце да се одупи да му кућу неарау. Кадъ оде попъ Лука Лазаревићъ, дозове мой отацъ мене, да пишемъ писмо везиру. Онъ диктира а я напишемъ писмо, уколико се опоминѣмъ о томе, како су у Шабцу остала прикривена два зликовца (яничарина) кои су Ранка кнеза шабачногъ убили, — — „Мы кнезови у цареву и твоемъ измету (послу) ноге до колена а руке до лавата. Па кадъ ћемо по царевимъ чаршијама одъ зулумѣара гинути, то подносити далъ нећемо, но ты гледай кога ћешъ поставити кнезомъ Валѣвске нахиѣ, а я више ни у чаршию отићи нећу, а то-ли ћу кнезовати; него ћу изъ цареве землѣ бегати са животомъ у Нѣмачку и прочая.“ Онъ пошлѣ то писмо Хаџи Муста-паши у Београдъ. После некогъ времена дође еданъ пашинъ кавазъ у Бранковину нашој кући на конакъ, и све се тайно са моимъ отцемъ разговара. Кадъ сутра рано кавазъ

оде, пита мене мой отацъ: „Знашь ли што овај кавазъ долази?“ кажемъ я да незнамъ. „Послао га“ вели „Хаџи Муста-паша да ми изъ уста каже, да е везиръ рекао: да ако онъ кнеза Ранка непокае, онда вели Алекса нека иде кудъ оће себи селаметъ тражити.“ И каже ми да му е везиръ по томъ кавазу поручио, да спрема на Палежу конакъ за войску коя ће на Шабацъ поћи и повући два топа, али то све тайно. Мой отацъ оде одма на Палежъ и зацело прође войска око 800 крцалиа и оде хитно на Шабацъ на баиръ. Бега Новлянинъ и ђурт-оглиа убилца кнеза Ранка са своимъ друштомъ затворе се у градъ. Крцалие почну изъ пушака и топова тући, и башъ на нашъ великій четвртакъ запале шабачке куле а Бега и ђурт-оглиа прокопавши каменный градъ до Саве побегну у Босну, а савъ градъ и куле изгору. Нѣово друштво повата войска, извезу два топа на чаршию, и нѣи 27. за еднога кнеза Ранка удаве съ конопцемъ на средъ чаршиѣ, и по турскомъ обичаю, како едногъ удаве пукне еданъ топъ.

Тако Хаџи Муста-паша освети кнеза Ранка и свима яничарима такавъ стра зададе, да се ни име яничарско у београдскомъ пашалуку не смело изрећи. — Хаџи Муста-паша видећи себе и свой пашалукъ у опасности одъ Пасманциѣ, и одъ ове двоце у Босну побегше, побон се, да и они одъ Босне недигну войску и непоћу на нѣга; зато е морао све више войске кое кудъ скупляти да се брани, а збогъ тога морао е и порезу повишавати да войсци таниъ (рану) и плату издае. Кадъ кнезови виде да везиръ сваке порезе све више порезуе и узима, они се договоре и сви скупе се. На той скупштини кнезови были су: одъ валѣвске нахиѣ мой отацъ Алекса, Илия Бирчанинъ и Никола Грбовићъ, изъ рудничке нахиѣ кнезь Никола, изъ ђуприске кнезь Петаръ, изъ београдске кнезь Палалиа и кнезь Станое изъ Зеока, и јошъ други. Ту се договоре да узму хатишерифъ когъ су извадили одъ Порте (1793 год.) и у коме стои уписано: да савъ пашалукъ београдскій има давати порезе на 20.000 глава оженѣны по 20 гроша, а Хаџи Муста-паша скоро јошъ толико почео да удара. (Тай су хатишерифъ сви кнезови договорно были дали београдскомъ Митрополиту Методију као глави наше цркве и закона, на аманетъ да га чува као највеће добро народно).

*) Продужено изъ бр. 14. Шумадинке т. г. — Мы смо уверени да велика часть читателей радо чита ове рукописе, али такође увѣрени смо да многи радо читаю друге забавне предмете. Зато съ дугимъ продужаванѣмъ одного или другого већемо читателѣма досађивати, него ћемо предмете менати. Ови историчны рукописи има преко 100 великихъ табака, осимъ други историчны писма и протокола изъ КараѢорѣвогъ времена. Мы ћемо крозъ више година у овоме листу читателѣма исте рукописе саобщавати, и то безъ никакве промене онако као што су писани. Учредникъ овога листа радуе се да може ово најмаише и најдрагоцѣнише наследство свога отца, са свима своимъ читателѣма подѣлити. Учредничество.

Оду кнезови везиру и поклоне се по обичаю, и пошто су мало дворили рекне те редомъ посѣдаю и онъ лепо се съ нѣма разговарао као годъ отаць съ наибольшимъ синовима; поію кафу и ништа о Хатишерифу не спомену, но оду после тога Митрополиту Методију, пожале се како е везиръ преко Хатишерифа подигао порезъ, и како већъ сиротина не може да дае, нити има одкудъ, и кажу да е и нѣму познато одаюћи по епархіи, како и онъ свою димницу едва може покупити „него да намъ дадешъ Хатишерифъ“ — рекну кнезови — „да однесемо нека види везиръ и по Хатишерифу нека удара порезу како е царъ одредіо.“ — „Кала, кала, сутра хоћемъ да вамъ дамъ ферманъ“ одговори Методије. Кнезови оду на конакъ, а Митрополитъ Методије узаше на коня те ти у градъ везиру и каже му, како кнезови хоће да узму одъ нѣга Хатишерифъ и да нѣму (везиру) донесу, да по Хатишерифу порезъ удара, а не више, зато нека се приправи шта ће имъ одговорити, и прочая. Сутра данъ дође мой отаць и кнезь Петаръ Митрополиту да имъ даде Хатишерифъ, а онъ имъ рекне: Отићите најпре до везира, па дођите онда по ферманъ. — Кнезови сви скупа оду и по задуго постоје преко обичая предъ собомъ везирскомъ.

Доцканъ отворе се врата одъ себе везирове, и кадъ кнезови уђу поклоне се и по обичаю приђу скуту, потомъ измакну се и у редъ стану. Везиръ запалио наргиле па пуши, а окренуо главу и гледа у друго хоше себе а неће виднаго кнеза да види. Тако стояли су кнезови читава два сата, а онъ нити говори да сѣдну ни да иду, већъ еднако ћути и пуши, а кнезови такође ћуте и чепоре ногама. Очима еданъ другога читали су: гдѣ е нашъ старыи Хаџи Муста паша, не можемо да га познамо, ово не онъ но гркъ Методије мучитель (говори се, да Методије не гркъ него Ерменинъ, па се покрстио.) После тако дугогъ стаяња на еданпутъ окрете се везиръ пусти димъ изъ уста пакъ рече: „Е кнезови, зашто не говорите што сте дошли?“ „Я темена учинимъ (причао ми е о томе мой отаць) и почнемъ да говоримъ: „Паша ефендумъ . . .“ а онъ ми пресѣче рѣчь: „Я знамъ шта вы тражите, вы обѣте да я ударамъ порезу по хатишерифу царскомъ, то и я хоћу, я нећу едну аспру више него што се у ферману пише. Заръ вы незнате то, када е мени честитый царъ београдскій масиць дао, не ми никакве азне друге дао, но да одъ васъ узимамъ, а васъ да одъ свакога зулума бранимъ, а и вы сами видите колико я войске држимъ, съ којомъ бранимъ и себе и васъ одъ читлук-сайбія и іоштъ ми валя войске скупити, но кадъ вы тако хоћете, то е за мене, лакше, я ћу моме брату видинскоме везиру Пазманци-оглу едно писмо писати и са нѣимъ се помирити, мое войске умалити, а само царскій градъ чувати, и онда банъ по хатишерифу царскомъ ни едну аспру више одъ васъ узимати нећу, него онолико, колико хатишерифъ гласи; а ето васъ и вашъ ага и субаша, па како вамъ Богъ даде.“ — Учинимъ темена и одговоримъ: „Истина е, честитый пашо, то мы видимо сами да е тако, но ево муке и неволъ, у народу новаца нема; и нема одкудъ да нађе, а нежалимо. Веће смо све са ђеце поодкидали, гди е најманя пара одъ урока была. Видите и сами да е све сиротина и де смо све турске куће слугама и слушкињама напунили и іоштъ бы у займъ давали, да имамо коме, да бы само

кую пару заслужили и данакъ плаћали. Оно мало стоке да имамо коме у пола цѣне продавали бы, но трговаца нема. Него допусти намъ да идемо да се договоримо, небы ли нашли начинъ у чему бы се помоћи могли. Везиръ на то ману рукомъ: „Ей несадиле“ срећанъ вамъ путь. Тако ти мы неседивши нимало кодъ везира изиђемо и сви рекнемо узпутъ идући, богъ ме брате онако е, везиръ погоди. Одемо на конаке онако уморни одъ многогъ стаяња, предъ вече скупе се сви кнезови у Шундинъ ханъ гди самъ я, (Алекса) быо на конаку и нађемо, да су пашине речи све истините, и ако онъ недржи доста войске, то ће освоити видинске аге и субаше, пакъ ће петъ пута више сами узимати, него што ће одъ насъ искати везиръ да му мы даемо. Было е разговора одъ сваке руке, најпосле рекнемъ я осталимъ кнезовима, небы ли добро было, да предложимо везиру и обречнемо нашу войску у помоћъ дати му. Кадъ видилие на нѣга поћу, да ій дочекамо и разбиемо, пакъ мы опять нашимъ кућама да идемо. То сви кнезови одобре, тако да се везиру представи, а сви еднако да вичемо „нема новаца и нема се одкудъ давати.“ Сутра одемо везиру, пусти насъ одма у арзодаю, гди везиръ седи, приђемо скуту по обичаю и изступимо се натрагъ и станемо снуждени. Везиръ рекне: „Е кнезови, есте ли се договорили и шта сте се договорили?“ Я учинимъ темена, и одговоримъ: есмо честитый пашо, јучерашнѣ твоѣ речи истините су и свете, познаемо и сами да насъ одъ зулума безъ войске бранити не можешъ а войске безъ новаца држати не можешъ. Али е велика мука и неволя, што новаца у сиротинѣ нема, нити се одкудъ добыти може, а ако упустимо яничаре видинске, на овако сиромашну раю, онда ће сва сиротина побећи у Каршию (Нѣмачку) и сва ће царева земля пуста и празна остати.“ „Тако е — Тако е,“ пресече ми речъ везиръ. — „Мы смо свакояко мислили — продужимъ я, — но ни одъ кое руке до новаца доћи немогосмо, но одъ све муке и неволъ, мы смо се сви договорили, када видилие одоздо поћу, да ти мы кнезови доведемо наше войске, те разби видинліе а мы ћемо после свакой своіой кући безъ айлука и безъ таина вратити се, а ты више войске да некупишь и на таину и на трошку да недржишь. То е нашъ орговоръ честитый пашо, ако га само ты окабулишь.“ — Онда везиръ „пеки, пеки: обѣте ли вы тако сви кнезови?“ обѣмо одговоре они у гласъ, честитый пашо, обѣмо у подне у поноћи, кадъ намъ годъ поручишь, и гди рекнешъ довићнемо онолико войске, колико овде рекнемо и обречнемо.“ — На то паша: „Да — ей, да — ей, бенда северумъ іоштъ болъ, іоштъ болъ, и я то милуемъ.“ Затимъ плѣсне дланъ о дланъ и викне: язицићель, да му дође писаръ и понуди насъ да седнемо. Помози Боже, поврати се нашъ паша, кафа се донесе и разговоръ се поведе колико ће коя нахія дати войске. Валѣвска и београдска нахія, кое су близу, даду више. Валѣвска 1800 а београдска 750 момака, и тако према брою глава и войску све у тефтеръ пописа и свакомъ кнезу копию даде, колико е дужанъ войника Срба довести, кадъ и гди рекне паша. „Садъ айдете и у најяма свакой толико попишите, да су свагда готови са оружјемъ, опанцима и рубомъ и све што войнику треба. Вы кнезови кадъ я поручимъ, кои недоће съ войскомъ, у нѣгову главу. Мы му благодаримо и одемо весели, што смо опять нашегъ

Хади Муста-пашу повратили у њгову стару доброту, већ посве оаторіо и сасвимъ неупотребителанъ био, то га даде газда њговъ убити. Одъ тогъ дана недола-
кога митрополитъ Методије беше потурчио. заше псето по неколико сатій кући и нехтеде ништа

Ово ми е, децо, овако све да е било, отацъ казивао, а ја вама приповедамъ, и жао ми е, што немогу да знамъ кое е године што бывало. Ово даљ веће и ја добро пам-
тимъ. — Како кнезови оду изъ Београда, Хади Муста- паша пошлѣ своје бурунтіе у сваку касабу и свакога
пазара виче по чаршиј телалъ; „Чуй чоече, ко е Србинъ а нема дуге пушке, два пиштоља и великій ножъ, нека
продае једину краву и пусатъ себи купи, тако е одъ че- ститога
везира заповестъ, кои то ненабави, педесетъ штапа по табанима и педесетъ гроша глобе. Хай чуй-
те и почуйте, така е одъ везира заповестъ.“

Сада мой отацъ одма дозове булюбаше Живана изъ Калинића, Арсенија Раонића изъ Лознице, Ђукана изъ Орашца, Васиља изъ Баевца и Коју изъ Тулара, и сва-
кога войника каже, и ја му у тефтеръ упишемъ име и презиме и село изъ коега е, и одоше булюбаше свакиј
своје уписнике спремити, на прво позиванъ, да буду го- тови. (Тій исты тефтера наћи ћете децо једну половину
у момъ писмама а друга половина издерала се; а то е сачувао дуовникъ Бремја у манастиру Грабовцу, гди е
мой отацъ онда войску искупио.) Тако су и кнезь Ни- кола Грбовић и Илија Бирчанинъ у своимъ кнежинама
уредили.

(продуженіе слѣдуе.)

ПОДГРЪВЦИ.

— *Узоръ женске лепоте.* Цингалезкиј поета еданъ по цингалезкимъ понатіама описуе женску лепоту на слѣ-
дуюћій начинъ: „Коса лепе једне женске мора бити гу- ста и светла као респъ науновъ и тако дугачка као пал-
мовъ листъ, кои е десетъ месецій старъ; њне обрве мо- рају бити повіене као дуга; њне очи морају бити у фор-
ми бадема и црне као ноћъ безъ месечине; њнъ носъ мора бити повіенъ, грбастъ, као клонъ соколовъ; њне
устне морају бити набубрене и црвене као мерцани; њ- ни зуби морају бити малени, еднаки, густы, еданъ до дру-
гогъ тесно поређани и светли као бисеръ, кои е садъ башъ изъ школке изваћенъ и очишћенъ; њнъ вратъ
мора бити снажанъ и округло; њне прси морају бити широке; њна недра, морају бити пуна и формаста као
кокосовый ора; њнъ стасъ мора бити округло, витакъ и тако танакъ, да се са двома рукама обуватити може;
кукови њни морају широки и округли, удови тѣла њ- ногъ витки и табани ногу њны јако издубљени бити;
њнъ цео створъ мора бити њжанъ, меканъ, углачанъ и округло тако, да се несме ни кость, ни мишица, ни бу-
ди какавъ ћошакъ приметити, а њна боя мора бити — мрка светла, безъ икакве белеге, безъ икаквогъ младежа;
па поредъ тога мора по енглескомъ новцу јоштъ по милиона притяжавати.

— *Псето и коњ.* Очевидци приповедају, да е недав- но у Н. липсало псето једно изъ тешке туге за своимъ
наибольимъ пријателѣмъ, конѣмъ, кој е предъ тимъ убиенъ. Псето е указивало безпримѣрну наклоностъ своју према
коњу. Непрестано и дано и ноћу било е узъ њга. Кадъ бы коња повели да напое, оно бы седило на леђима њ- говымъ и држало бы устима уларъ њговъ. Обое су се
особито добро међу собомъ слагали. Но будући е коњ

већ посве оаторіо и сасвимъ неупотребителанъ био, то га даде газда њговъ убити. Одъ тогъ дана недола-
заше псето по неколико сатій кући и нехтеде ништа ести. Слуга еданъ, кои е једномъ за псетомъ у потеру
ишао, видіо е, како е оно надъ рупу, у којој е пријателъ њговъ почивао, дошло и шапама своима земљу копало.
Затимъ е ту легло, и горко уздануло. Одтуда силомъ кући одведено, ништа окусити ніе хтело и тако наскоро
липше. Слуга е био милостивогъ срца, узме псето и у ону га исту рупу поредъ коња укопа.

Американске гостіонице.

Као што е познато, главне се вароши у саедињнимъ државама
отликују са своимъ величественимъ гостіоницама, кое тамо место европейски палата заступаю. Най-
знаменитіе е зданіе тога рода митрополитска гостіоница, у Новомъ Јорку, која е првогъ Септембера 1852. отворе-
на, и која у спољности и у унутрашности својој по- казуе великолѣпіе, кое све превосходи, што е досадъ
или начинѣно или кушано да се начини. Гостіоница та може шестъ стотина гостію съ највећомъ угодношћу у
себе примити, и већ ій е више пута толико примила. Три стотине лица наоде се кодъ њ у разнимъ служба-
ма, тако да на свака два госта по еданъ служитель долази, чимъ е учтиво и точно извршиванъ унутрашњи и спољш-
њи дѣла обезбѣжено. Трапеза стои одъ јутра до ноћи, или шта више одъ једногъ јутра до другогъ, то естъ, одъ
петъ сатій изъ јутра до једногъ сата после поноћи, по- стављена, тако, да свакиј путникъ у свако доба обданъ
или обноћъ, кадгодъ пароплови и паровози долазе, са свима елама, што е само на пјаци Новогъ Јорка добити
могуће, послуженъ бити може. Потрошакъ ела и пића, кои е за једну годину, то естъ, одъ првогъ Септ. 1852.
до првогъ Септ. 1853. године учинѣнъ, доказуе, колкиј е брой людій у гостіоници овой обиталиште за себе нала-
зио, и како е за грдна количества своју потреба живота састарано было.

Потрошено е: 418.000 фунтій говећине, 3500 яганица и шкопаца, 150 теладій, 110.000 риба и морски рака, 626.000 острига (школьній) 171.000 комада живине и див-
лячи, 91.000 фунтій шункиј и свиньскогъ мяса, 65.0000 фунтій путера и сира, 780.000 яя, 204.000 литре млева и
скорупа, 550.000 фунтій пшеничногъ и кукурузногъ бра- шна, воћа, зелени и варива у вредности 20.000 долара
(одприлике 2 фор. сребра чини једанъ доларъ), 6822 га- лона ракіе и други јаки пића, 12.160 стакала шам-
панѣра, 22.912 стакала мадеирскогъ и другогъ вина, 18.942 стакла райскогъ вина, осимъ пива, ликера и т. д. Па-
заръ годишній изнео е 500.000 долара; добытъ самъ ско- ро 100.000 долара; за огревъ и осветленъ издано е 15.000
долара. Шестъ интова за повише лица у скупу и два- десетъ обичны за мало лица непрестано су у оду одво-
зећи госте изъ гостіонице на параплове и паровозе. И опетъ гостіоница та ніе у саедињнимъ државама най-
већа, нако е најлепша и најкраснія; еръ у маленомъ једномъ месту купатила, у Капе-Маи, недалеко одъ Но-
вогъ Јорка, садъ скоро назидана е гостіоница једна, која 3500 соба у себи садржи, и која у случаю нужде читаво
жительство малогъ једногъ њмачкогъ княжества у себи сместити може.

Увеселителна телеграфска претиска. Трговаць еданъ изъ Албани дође збогъ трговачки свои послова у Новый

Юркъ и ту добые одъ супруге свое саъдуоу телеграф-
ску депешу: „Любезный! Сыничъ.“ Срећанъ супругъ,
гордъ на то што е отцемъ постао, узме свой шеширъ,
оде у одъленіе телеграфско и да цуный израза одговоръ:
„Урра!!!“ Три удивителне имале су радость нъгову о-
значити. Текъ што се онъ у гостіоницу свою вратио,
ал' устопце за нѣмъ донесу му другу депешу: „Дражай-
шій! Другій сынъ.“ — Одговоръ: „Любезна, милы ство-
реня тій никада за доста немамо.“ — Трећа депеша: „Слад-
чайшій! Трећій сынъ.“ — Одговоръ: „Болъ и три него
четиръ.“ Четврта депеша: „Срдачнѣйшій! Четврто дете.“
Овога пута уѣе супругъ съ покунѣномъ главомъ, намр-
штенимъ челомъ и отоболѣномъ устномъ у телеграф-
ско одъленіе. Незнамо казати, какавъ е садъ одговоръ
диктирао. Страшанъ ветаръ разкинуо е телеграфску жи-
цу и свакій е саобраштай раскинуо быо.

ЗАЧИННИ.

1. Кога немрзи радити и умерено живи, тай може
у целомъ свету живити.

2. Чираци (шегрти) се уче бріати на брадама сиро-
маха.
3. Поноситость сиромаша нетрае дуго.
4. Што очи виде, то срце мора да веруе.
5. И добро дрво нераѣа све еднако добро воѣе.
6. Матора дрва недаду се савити.
7. Ако е што добро тежко научити, зло се научи
брзо, пакъ често и безъ учителя.
8. Сазрелогъ крадливца стигне и ромъ позорникъ.
9. Суета свагда иде на шулама.
10. Ко много посла има, тай треба да едно ради, а
друго да неостави.

ДОМАЊЕ И СТРАНЕ НОВОСТИ.

СРБИЈА.

По гласу „Званичны Новина“ постављени су: Ла-
заръ Марићъ за I. Столоначалника Попеч. Правосудія;
досад. Секретаръ Суда вар. Београда Ђеремъ Барловъ
за II. Столоначалника истога Попечительства; досадан.
Протоколиста Интабулаціоногъ Суда, Јованъ Степа-
новићъ за Секретара истога Суда, а на нъгово место
Архиваръ Суда Окр. Аксентије Туцаковићъ; на овога ме-
сто Мл. Писаръ Суда Окр. Крагуев. Коста Марчићанинъ,
а на овога место Практикантъ Попеч. Правосудія Жи-
воинъ Панићъ. Далъ: Старіи Писаръ Суда Окр. Црно-
ръчкогъ Стефанъ Јовановићъ за Секретара Суда Окр.
Гургусовачкогъ, а на нъгово место Мл. Писаръ Суда Ок.
Краин. Рака Малетићъ; на овога пакъ место Практик.
Суда истога Окр. Аравѣль Марковићъ. — Къ томе: I.
Писаръ Суда Окр. Београд. Петаръ Перуничѣъ за прив-
рем. Секретара Суда Окр. Крушев. а на нъгово место
II. Писаръ истога Суда Любомиръ Тадѣићъ за привр. I.
Писара; на овога место Регистраторъ Суда Окр. Шабач.
Димитр. Радовановићъ за II. Писара, и напоследку Прак-
тикантъ Суда Окр. Шабачк. Любомиръ Кокановићъ за
приврем. Регистратора истога Суда.

Къ томе премеш. е по потреби службе Членъ С. вар.
Беога. Сава Христићъ за привр. Члена у С. Ок. Беогр.
а на нѣг. место за привр. Члена дошао е по молби сво-
іој Василије Бараковићъ, Чл. Суда Окр. Пожарев.; на о-
вога пакъ место постављенъ е досад. Архив. Поп. Внут.
Дѣла, Јосифъ Николићъ за привр. Члена Суда Окр. По-
жаревачкогъ.

Равнимъ начиномъ постављени е Книговодителъ
Суда Окр. Шабач. Петаръ Стојановићъ за Книговодителе
Суда вар. Београда; на нъгово место Канцелиста А-
пелац. Суда II. Одѣл. Стефанъ Милойковићъ; на овога
место Практик. Суда Окр. Руднич. Миланъ Ђвтићъ; Мл.
Писаръ Суда вар. Београдъ Миланъ Јовичићъ за Канце-

листу Попеч. Правосуд., а на овога место Практик. Ап.
Суда I. Одѣл. Филипъ Глогичъ.

Осимъ тога постављени су као привремени: Столо-
началн. Врх. и Кассац. Суда Сретень Поповићъ за Пред-
сѣд. Суда Окр. Шабач. и на нъгово место Столонач. Ап.
I. Одѣл. Сава Грујовићъ; на овога пакъ место Секрет.
Суда Окр. Крагуев. Милошъ Радивоевићъ, а на нъгово
место старіи Писаръ истога Суда Коста Драгутиновићъ,
Протоколиста пакъ истога Суда Јованъ Жабарацъ за ста-
риегъ Писара, а на нъгово место млађ. Пис. Суда Окр.
Һупр. Никола Недельковићъ, на овога пакъ место Прак-
тикантъ Суда Окр. Һупријск. Јованъ Матићъ.

Београдъ 9. Априла. Као што смо имали прилику
поуздаво чути, буна у Бугарској утишала се.

† Београдъ 10. Априла. Познатый и единственый у
целомъ нашемъ Србству младый композита г. *Корнелије
Станковићъ* приспѣо е у Београдъ, гди ће 18. т. м. у зда-
нію кодъ круне, концертъ давати, на комъ ће и г. *Сте-
фанъ Теодоровићъ* малаый живописацъ имати доброту
певанѣмъ разны србски пѣсама садѣйствовати. У иду-
ћимъ бровима обширніе ћемо говорити; за садъ само же-
лимо да београдски публикумъ прими са онымъ одуше-
вленіемъ, съ коимъ су га примила обшества у Панчеву,
Киквиди, Новом-Саду, Бечкереку и т. д. и које онъ за-
служуе своіомъ вештиномъ.

ТУРСКА.

Изъ Марселя являю намъ подъ 1. Априломъ, да е
пошта изъ Александріе стигла тамо са вѣстима, које до-
пиру до 24. Марта. — Ѓенералисимъ Солиманъ-паша,
(бывшій французскій полковникъ Селнасъ) поднео е о-
ставку, будући е нъговъ зеть Шарифъ бей у немилость
пао. Султановъ посланикъ, коме е наложено да нека пи-
таня унутрашнѣ енглеске управе изпыта, стигао е већъ
у Александію.

— У Доіи породіо се раздоръ између Муамедана-
ца и Христіана; и ови последнѣ обратили су се проше-
ніемъ на Султана за обрану.

Генералу Виліаму быће после заключеня угово-
ра мира наложено, да руско - турску границу у Азиі рас-
прави.

— Паробродъ „Марзей“ стигао е у Марзель са
двѣма изъ Цариграда, кое допиру до 22. Марта. — Ге-
нераль Ларшей, французскій командантъ Цариграда, добыо
е при поласку изъ Цариграда, одъ Султана на даръ одну
драгоцѣну саблю.

— У Варни появила се збогъ оне младе Гркинь, кою
е еданъ турскій паша убио, бунтовно расположень и о-
горченъ. Око 6000 Грка пратили су мртво тѣло ове мла-
де девойке; кадъ су у цркву стигли, изговоріо е еданъ
Бугаринъ раздражителну и ватрену беседу, у којой се
правда захтева за учинѣно злочинство.

— Каймаканъ великогъ везира унио е посланицыма
Енглеске, Француске и Аустріе посѣту.

РУСИЯ.

Изъ Петербурга пишу подъ 24. Марта „Шлезисше
цайтунгу“ слѣдуюће: „Сутра ће се држати у цркви зи-
мнѣ палате едно торжественно благодареніе, на кое е по-
званъ дворъ, виши офицери и чиновници, посланицы,
конзулы, трговци и т. д. Овой великолѣпной свечано-
сти оскудѣвало е само то, што засадъ немамо овде іошъ
ни едногъ заступника оны сила, съ коима смо досадъ у
рату были. — Царъ е наново издао еданъ дневный у-
казъ, у комъ онъ изражава свое задовольство о инци-
пирскимъ пословима, посредствомъ кои су улазци къ
градовима Хелзингфорсу и Або-у утврѣни, и онъ наро-
чито похвалюе вештый изборъ мѣста, разумно распоре-
ђенъ новы утврѣния и батерія, и ревность и брзину у-
дѣйствованя. Утврѣния града Або-а быће на свакій на-
чинъ и у миру одржана и шта више іошъ већма распро-
странѣна, будући ова утврѣния мораю дати накнаду за
изгублѣнный Бомарсундъ.

— Царъ е Александеръ учиніо првый, великій ко-
ракъ, кои неоспоримо показуе, да ће одсадъ и у цар-
ству ума и духа већа слобода владати. Као што мини-
стеръ просвете у своемъ садъ ново установлѣнномъ жур-
налу обзнаюе, неће одсадъ быти брой ученика на уни-
верзитетима (свеучилиштима) ни найманъ ограниченъ. А
министеръ внутреньи дѣла додае къ томе: „Ово мило-
стивѣйше рѣшеніе нѣг. вел. цара естъ несумнительный
доказъ поверена, кое царъ има према руковођеню и упра-
ви наставленя при реченимъ университетима, и према
духу, кои добрый поредакъ у њима одржава, као и до-
казъ царскога позора на племените тежнѣ наше младе-
жи, да набави себи правилно и више изображень.

Но ова милость нѣг. цар. велич. налаже свеучили-
штима и учећой се младежи нове обвезаности и нове
одговорности. Я самъ увѣренъ, да ће свеучилишта ова
дарована имъ права хранити, имаюћи непрестано предъ
очима, да е већій брой учећи се само средство за раз-
пространенъ знаня и наука, кое ће све узалудно быти,
ако се неводи о томе старанъ, да се брой дѣйствително
учећи се и на полезну дѣлательность спремаюћи се што
већма умложи. Само брой овы последнѣи може имъ
се у праву заслугу урачунати и има право на задоволь-
ство царево.“

Смысао ове опомене врло е ясанъ и сватлѣивъ. А
ко се дакле брой учеће се младежи и умложи, то ће се

ипакъ строго пазити на заптъ и строго надзираванъ. Но
досадашня система неће се моћи у целомъ своемъ про-
странству и строгости упражнявати, чимъ се брой уче-
ника умложи, и по томе ће се одъ те системе мало од-
ступити и попустити; а то се по свой прилици напредъ
увидило, и зато е правительство волено да се само одъ
себе створи оно, што е правительство пређе намѣру и
мало декретирати (указомъ опредѣлити). Но была каква
му драго приближа слѣдства овогъ поступка, текъ то-
лико е ясно и извѣстно, да желя за просветомъ кодъ
Руса ніе празна рѣчь, да се нужда исте озбыльски при-
знае, и да ће Русія изъ свою сила и найревностнѣ къ
томе дѣлу приступити.

— Еданъ чланакъ „Патри-я“ разлаже разпространенъ Ру-
сіе у тихомъ Океану, чиме бы цела Европа была у великой
користи. Руси се већ одавно труде и раде, да ступе у
пріятельскій додиръ и сношай съ Япанцима, и они су
већ много далъ успѣли, него што е то было 1843. год.
кадъ су Американци, (кое „Патри“ слабо има у воли)
дошли на велико незадовольство Япанаца предъ главну
варошь нѣову Еддо, и кадъ су у Нангасави послали ед-
ну малу флоту. — Руси су може быти единый народъ
на свету, на кои Япанци найманъ мрзе.

ФРАНЦУСКА.

Изъ Париза пишу подъ 30. Апр. слѣдуюће: „Синоћъ
е држанъ честопоменутый сѣйный балъ у палати турско-
га посланства. Палата е была дивно и богато украше-
на. Банта истогъ зданія преобрабена е у велику салу.
Царъ е дошао око 10 сатій. Али-паша и Мехмед-бей до-
чекали су га у одной до сале играня лежећой соби, коя
е была свудъ поставлѣна беломъ свиломъ, изкићеномъ
везенимъ златнимъ пчеламъ. Царъ е носіо велику ленту
ордена Мецидіе и велику звезду почестне легіе, а
Али-паша быо е украшенъ великомъ лентомъ почест-
не легіе, кою му е недавно царъ Наполеонъ подаріо.
Царъ се до полакъ 12 сатій бавіо на балу.

У Паризу 31. Марта. „Монитеръ“ явля да е царъ
Наполеонъ одъ краљва португалскогъ, баварскогъ, сар-
динскогъ, хановеранскогъ и одъ свѣтлогъ княза сръбскогъ
Александра Карађорђевића добыо писма, у коима му ре-
чени владоци честитаю рођенъ царскога принца.

— Умаленъ войске Француске неће истяна, као што
се говорило, износити 100.000 войника, али на свакій на-
чинъ быће одпуштено своимъ кућама 80—100.000 войни-
ка; то е една изъ озбыльны экономичны основа тврдо
заключена мѣра и већ су у томъ смотрено нуждне за-
повѣсти издате и наредбе учинѣне. Особито одъ конь-
це быће многи одпуштени; но првашня езгра свакогъ
полка остаће у служби.

— „Монитеръ де л'арме“ явля да е на царску за-
повѣсть 500 комада войнички медала послато енглескомъ
правительству съ молбомъ, да се исте подѣле међу оне
ниже офицере и просте войнике, кои су се у овомъ садъ
окончаномъ рату одликовали.

— Говори се, да ће провинція Алжиръ имати свою
особиту войску, као и особену управу и судове.

— Као што се дознае, заключила е Француска еданъ
трговачкій уговоръ са сіамскомъ државомъ (ова држа-
ва лежи у задной Индіи и граничи се Хиномъ.)

ЕНГЛЕСКА.

„Енглише кореспонденць“ доноси намь едань врло смешань чланакъ изъ Лондона одь 30. Марта, кои гласи овако:

„Майхевъ, овай познатый човеколюбаць, единый е човекъ, кои е кадарь у овомь тренутку саставити у Лондону какву скупштину (митингъ) коя бы была толико занимлива, да светъ о нъой много говори. — Онъ е сирѣчь пре неколико неделя скупіо око себе 20—30 о-слобођены апсеника, и позвао е пре неколико дана све угурсузе и лондонске елегантске вуцибатине на едну скупштину у едномъ пристойномъ дому старе вароши (Цити). Цѣль е ове скупштине была, да се увѣри е ли могуће, да се посредствомъ и помоћу јошть други човеколюбаца найвећа часть овы шкодливывы людій и ба-давація приведе опеть поштеномъ начину жевота.

На овай позывъ господина Майхева скупило се близу стотине ове госпоре. То е было доиста памети достойный саборъ: све найвише млади люди одь 20—30 година, кои су до већой части врло господски и отмѣно изгледали, и имали златне сатове и ланце и діамантске напрсне иглице, едномъ речи прави кавалѣри. Поштенимъ людмаи полицији было е улазакъ забранѣтъ; на-противъ знатнїя лица овогъ лоповскогъ еснафа поздрављѣна су при улазку у салу громовитомъ викомъ и уз-клякомъ.

Майхевъ отворио е ову чудновату скупштину съ из-явленїемъ, да се о томе ради, како да се оснуе едно бла-годѣтельно заведенїе за оне, кои бы се озбила рѣшити хтели на то, да опеть честити люди постану: зависи да-кле одь нѣове (т. е. одь присутуюћегъ друства) до-бре вољь, да ли ће се ово заведенїе основати моћи и ли не; и зато онъ нѣи моли за нѣово о томе предмету мнѣ-нїе. (*Обште одобренїе и узкликъ*). Садъ почеше неки одь тїй угурсуза редомъ беседе говорити. Првый, кои е го-ворио, едань пристойно обученъ младъ човекъ, изявио е, да му е већь додїао „явный животъ“ („явный животъ значи у лоповскомъ тайномъ езьку непоштеныи начинъ жевота). Овай занатъ продужи онъ далъ. истина е до-ста пробитачанъ, и доноси ми некій путъ на неделю по 100 фор. сребра, али полиција му све за вратомъ стои, зато онъ жели, да се лати каквогъ болѣгъ заната (*чуйте чуйте!*) — Другїй едань, кои е год. 1839. было прогнанъ изъ землѣ, налази се, као што онъ вели, одь петъ година опеть у Лондону, было е съ почетка поштень, но после е збогъ оскудости (онъ е было швайдеръ) опеть постао лоповъ, — и увѣравао е, да му оскудѣва само кауција одь 50. фор. сребра, како бы посла добыти могао, у комъ бы случаю онъ драговольно опеть постао поштень человекъ.

Почемъ му е едань одь присутуюћи на ту цѣль 50. фор. ср. поклонїо, подигне се едань озбилено изгле-даюћїй человекъ и закляно се и прикляно, да бы онъ целогъ свогъ жевота за 1. шилингъ на данъ честно радїо и честито живїо, кадь бы му само неко овай незнатный приходъ осигурати хтео. (*обшгїй узкликъ*). Публика нека се о томе у знанъ постави, да се у нашемъ еснафу на-лази людїи, кои теже за радомъ и нека већь едномъ до-ђе до увѣрена, да казнителна заведенїя, у мѣсто да лю-де исправляю, јошть їй већма развраћую (*чуйте чуйте!*) — Другїй едань опеть, кои се издао за „бывшегъ“ ло-

пова, тужїо се, да гаѣ полиција у честномъ начину живо-та узнемируе. Онъ вели далъ, да е онъ збогъ тога едного полицаѣ већь и тужїо, и да га е овай морао молити за опроштенїе.

Почемъ су потомъ јошть многи одь нѣи свой жи-вотъ описали и исприповедали, разложио имъ е и поднео Майхевъ свой планъ. По овомъ плану имала бы се узети одь кирїо една кућа, у којой бы свакии изъ апса одпу-штеныи имао приступъ и конакъ. Што свакъ себи у апсу заради, то ће ово заведенїе хранити у своїой штед-ницы (каси за штедию); заведенїе даваће имъ посла и у случаю нужде емствоваће за нѣово поштень, подигну-ће ако е могуће за нѣи колу и сматра ће їй као люде, коима доиста на срцу лежи, да се поправе.

Ово е предложенїе примљиво съ обштимъ одобре-нїемъ. Найвећа часть одь присутуюћи изяви одма, да ће да се пропоштени, али было е ипакъ неколицина и та-ковы, кои су отворено изявили, да су они ради донекле јошть овай „явный животъ“ проводитьи и уживати, но да ће свакадь готови быти да онымъ своимъ еснафїама, кои бы имали волю поправити се, на руку иду.

Тиме се окончао овай митингъ. И ако садъ неко за-пыта, зашто нїе полиција ово друство, кое се само изда-ло, скупа поватала, онда нека му служи за обясненїе, да она (полиција) само онда кога уапсити сме, кадь кривца у самомъ дѣлу увати, или ако има очевидне доказе у руци о поединомъ случаю законопреступленя.

ИСТОЧНА ИНДИЈА.

У *Бомбаю* 7. Марта. Лордъ Канингъ постављѣнъ е и заклетъ као ѣнерал-губернеръ енглеско-индїски при-тяжяна. Марни Далхузи вратиће се скоримъ временомъ у Евроцу. Побуна санталски племена сасвимъ е утишана. 14.000 Санталаца быће на нѣову собствену желю и за-ктеваня употребљѣни на послове при грађенїю гвозденихъ путова. — Аустрїйска трговачка лађа „Сурана“ подъ капетаномъ Баявићемъ стигла е изъ Калкуте овамо у Бомбай. — Увозна е трговина врло живостна.

ПОЛИТИЧНЫЙ ПРЕГЛЕДЪ.

У *Бечу* 2. Априла.

Паризке конференцие приближаваю се своје концу, то се види изъ наговѣшћаваня и полужваничны ли-стова. Тако вели „Пей“, да у листовима означен-ный рокъ за свршетакъ конференциа нема никаквогъ основа, почемъ се изменяванъ ратификацие мора учини-ти у торжественной сѣдници. И зато неће нїеданъ пуно-моћникъ пре тога времена изъ Париза отїи. У оста-ломъ ова ратификациа окончаће се пре, него што се мы надамо. На шта више, говори се, да ће и после измѣнї-ваня ратификацие конгресъ свое послове наставити. И у томъ случаю вѣроятно е, да ће се едной комисїи, са-стоѣщей се изъ другогъ реда пуномоћника заступаны си-ла, ови послови наложити. А кадь се едной комисїи по-слови конгреса поверавати и налагати могу, онда е мо-гуће, да ће се нѣой повѣрити и ратификациа уговора ми-ра. Дотична ратификациа моћи ће быти већь до иду-ћегъ понеделника (9. Априла). Но на свакии случай мы имамо пуногъ основа вѣровати, да ће до тогъ времена конгресъ свое сѣднице заключити.

У Бечу 4. Априла. Данасъ, веле, заключіо е париз-кий конгресъ свое сѣднице и свакій се часть очекуе телеграфска депеша, коя ће явити одлазакъ првы пуномоћника изъ Париза. О дальмъ дѣйствованю заостаюћи у Паризу пуномоћника пезна се ништа избляже, по свой же се прилици они занимати са расправомъ маловажнїи и споредны питаня, па ће се после изменываня ратификаціе и она разићи. О реченой ратификаціи веле, да ће она текъу другой половини Априла слѣдовати, и непосредственно затимъ обнародоваће се конференціални протоколи. Чини се, као да конгресъ съ почетка ніе быо наклонїивъ, да саобшти своя тайна саветованя явномъ мнїнію Европе и донста е обнародованъ таковы протокола противъ обичая дипломатїе. Протоколи бечкогъ конгреса одъ 1814—15 остали су дуго време тайни, премда е парламентарно правителство у Енглеской владало и у Француской заведено было.

Првыи дипломатскїи протоколъ, кои е обнародованъ, быо е протоколъ лондонскїи конференція у белгїйскомъ пытаню.

На овай предходеїи случай позива се лордъ Кларендонъ и изявио е у конгресу, да њмъ ніе могуће одрећи парламенту саобштенъ конференціални протокола поради контроле. Предложенъ лорда Кларендона продрло е безъ противупрїмчанїа, и протоколи ће и у Паризу и Лонду у исто време обнародовани быти. Говори се, да ће то обнародованъ великїи упечатакъ на светь учинити, и башъ зато жели Наполеонъ да се обнародуе. Онъ е рекао сирѣчь: „Я оћу да Европа у целомъ пространству позна ролу, кою е Француска на преговори-ма играла. Светъ насъ е видїо у рату, па нека насъ садъ позна какви смо за конференціалнимъ асталомъ.“

Конституціонель сажрава еданъ чланакъ о пытаню подунавскїи княжества, кои на себи сасвимъ носи печать подузванїичногъ саобштена. Истїи чланакъ разматра у кратко целу прошлостъ речены княжества, и разлаже мѣре, коє се имаю предузети да се положенъ подунавскїи княжества наспрямъ Русїе, а уедно и њїово унутрашнїе преустройство расправи. Источнїи рать и паризкїи конгресъ уништио е све уговоре, на коє се Русїа позывала, да оправда своя нападаня. Една особена комїсія опредѣлиће одношеня према сирезенской Порти, и њїову административну независимостъ, у Цариграду.

Территориална промена сматрала се за нуждну, и иста промена ослободиће княжества одъ матерїалны прекона, коє е досадъ Русїа њїномъ развитку и напредку полагаала, и коя ће њїово войничко положенъ оснажити. То се намѣрава са овомъ одъ Аустріе найпре предложеномъ расправомъ границе руске, у слѣдству коє уступа Русїа дунавска ушїа и едну часть Бесарабіе. Утврђена дунавска ушїа са градовима Исмаиломъ, Рени и Килїомъ образує едну одбранителну систему, коя ову часть границе одъ свакогъ нападаня закланя. У унутрашнїности земль може се еданъ редъ утврђены позиціи иза Прута подаћи, кои ће додуше слабїе него Днїе-старска линїя землю одъ свакогъ нападаня чувати.

Што се унутрашнїи организаціе тиче, то ће Влашка и Молдавія одвоєна княжества остати, и при расправляню и уређеню владе, избрано е начело избора т. е. начело наименованя на време целогъ живота. „Конституціо-

нель“ говори на то, да сповнїи оба княжества небы было пробитачно, ерь едина румунска држава са свои 5 милїона душа была бы врло слаба, да свою независимостъ брани, коїою са своїо страна грозити могу; западъ пакъ небы е могао у тренутку опасности закланяти, будучи таква заштита единственно одъ тога зависъ, да ли ће западнїачкој помоћи путь крозь Дарданеле и Боспоръ отворенъ быти.

Порта пакъ могла бы овай путь затворити, кадъ бы посредствомъ одцепленя одъ Порте сирезенске свезе између нѣ и княжества нестале.

На концу позива Конституціонель Влає, да свою будућностъ траже у развитку матерїалны и моралны интереса, тиме ће они наиболъ и найуспїшнїе за срећну будућностъ радити и приуготовити е.

Честопоменутий меморандумъ грофа Кавура (сардинскогъ пуномоћника на паризкїи конференціама), у коме онъ захтева, да и Италїа на свїимъ будучимъ европскїи конгресима буде заступана и да се предузму реформе, како бы се нови немири предупредили, произвео као што „Енденандансъ“ пише, у папиной држави велико узбуђенъ, и тамо се већъ съ najveћомъ озбиљности говорило о великимъ реформама, коє папа намѣрава завести у управу Легаціа.

Као што мы чуємо засадъ е само воля и изражена да папа управу своїи земаля пререформира, има се іошъ на свакій начинъ подоста чекати, докъ ове реформе у животь ступе; но то лежи у сангвиничкомъ характеру Римляна, што они ове промене сматраю већъ као стваръ свршену и што они већъ нагађаю, како ће опредѣленъ добыти войска, коя се изъ Крима враћа. Ове ће войске, као што се у римскїи легаціама већъ нагађа, сачинявати у Спеціи еданъ позорствуєи корпусъ, да бы у случаю нужде римске легаціе или войводство Парму войнички заузео. Но као што смо мы изъ едне телеграфске депеше „Таймса“ видили, аустрїйска е войска већъ, спремила се да посѣдне границу између Пьемонта и Парме, и да ће на свакій начинъ та войска пре Пьемонтеза стићи. Ово поставлянъ войске на граници, коє е по свой прилици само зато предузето, да се распространенъ и разношенъ бунтовно раздражателны писама предупреди, есте безъ сваке политичне важности; одношеня Парме оправдаваю у осталомъ ове мѣре аустрїйскогъ правителства.

У Неаполю врло се яко плаше одъ она три полка енглеско италеске стране легїе, коя у Малти станує, и мисле да ће ови полкови употреблїни быти на югу Италїе.

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕПЕШЕ.

У Паризу 31. Марта. Мониторъ доноси едно извѣстїе маршала Пелїсіа одъ 26. Марта, по коме се станъ здравля кримске войске нагло поболшавя; нарочито тифусъ готсво е сасвимъ престао.

У Паризу 1. Априла. „Мониторъ“ намъ явля о сїиной части, коя е давана у тилѣрїама за честь конференціалны пуномоћника, и на коїою е цело дипломатско тѣло а и великодостойнїи државни, присутствовало. Грофови Буоль и Кларендонъ сѣдили су до цара, а грофъ Орловъ и Али-паша до принца Наполеона. Царъ е напіо

здравицу у славу срећно докончаногъ и удѣствованогъ споразума и измиреня између дотичны владоца, додавши ове рѣчи „нека ова слога буде стална и трајна, а то ће заиста и бити, почемъ се оснива на правди и на истинитимъ интересима народа!“

У *Генови* 30. Марта. Американска флотила, која е досадъ овде становала, поћи ће за најкраће путемъ мореуза гибралтарскогъ, да се тамо саедини са „Сискеханомъ“ и изъ Смирне съ друге четири ратне американске лађе; и тако ће ова саединѣна флотица брзати осамъ

бродова. Засадъ се јошъ незна извѣстно оће ли се ова флота кренути у атлантско или у адранско море.

У *Лондону* 2. Априла. Као што увѣравају, доћи ће принцъ Албертъ изъ Лондона у Паризъ, да присуствује при свечаномъ крштењу францускогъ принца. „Таймсъ“ явля као извѣстно, да ће Аустрија поставити знатну войску на граници войводства Парме према Пиемонту (Сардинији). — Барлъ Кларендонъ вратиће се овамо изъ Париза Суботу (7. Априла).

О Г Л А С И.

(2—3) Сходно послѣдовавшемъ рѣшенію Высочайшаго Попечительства Внутреннихъ Дѣла одъ 23. пр. мес. П. № 1230. има се сва она рана по 15 ока, која е у 1854. години сакупљена, а садъ одъ стране Народа овогъ Округа добровольно на фондъ Удовица и сирочади Свештеника и Учителя своихъ, уступљена, средствомъ явне лициѳаѳіе на надлежнимъ местима држати се имаюће, продати. На будући се одъ ове сакупљене ране у овоме Шабачкомъ Округу свега и то:

I. У срезу Посаво-Тамнавскомъ, пшенице 36.070. а ечма 18.035. ока;

II. У срезу Подцерскомъ пшенице 16.530. а ечма 8.265. ока и

III. У срезу Мачванскомъ пшенице 57.810. ечма 32.275 а кукуруза 10.110. ока налази; и будући сва рана ова при надлежнимъ обштинама у амбареве смештена, све у чистомъ и добромъ стану постои; то е Началничество ово окружно одредило да се рана и то:

а., У срезу Посаво-Тамнавскомъ наодећа се, на два места и то една половина означеногъ количества ране као изъ Тамнаве сакупљена, у селу Коцелъви, 19.*) а друга половина ране као изъ Посавине прикупљена, кодъ црвене меане 21. Априла т. г. лициѳаѳи до прода.

б., У срезу Подцерскомъ да се цело означено количество тогъ срезане, у селу Варни 28. мѣс. Априла т. г. лициѳаѳи до прода; и

в., У срезу Мачванскомъ да се на два места и то една половина у селу Богатаћу 2. а друга половина означеногъ количества тогъ срезане, у селу Привору 5.*) Мая т. г. лициѳаѳи до прода, све у присуствію надлежногъ срезногъ Началника.

Како о продаи именоване у Округу Шабачкомъ наодеће се ране; тако и

*) У предидућемъ броју было е погрешно 10.

**) пређе погрешно 2. Мая.

о данима задржати се имаюће лициѳаѳіе одређенимъ, Началничество ово настоећимъ свакоме а нарочито трговцима съ раномъ шпекулираюћимъ ради званя обављое съ тимъ обављеніемъ, да ће проба ране изъ сваке обштинѣ на одређено место лициѳаѳіе, ради нуждногъ лициѳантима увиђена, донешена бити; и да ће сваки овај лициѳантъ, кой бы кое количество ране као највећу цену при лициѳаѳіи давши, купио, таково одма преко уредногъ кантара пријимати; потомъ готовимъ новцемъ исплатити; па затимъ изъ обштински амбарева дѣћи и изнети имати.

Изъ канцеларіе Началничества Округа Шабачкогъ.

№ 1762. 31. Марта 1866. у Шабцу.

(3—3) По гласу рѣшенія ово окружногъ Суда одъ 2. тек. месеца № 1898 Началничеству овоме на коначъ надлежногъ извршеня сообштеногъ, има се половина меане на маломъ Дубокомъ, овога окружја постојећа, као и по одъ пола дана ораће земљ исподъ меане лежеће у 5600 гр. чарш. и пола земљ одъ едне мотике више меане у брду у 20. гр. чарш. преценѣне и све маси поч. Владимира Смилъковића быв. изъ Шабца, принадлежеће, средствомъ явне и трократно држати се имаюће на лицу места лициѳаѳіе, за рачунъ исплате дугова поч. Владимира продати. Чего ради Началничество ово окружно настоећимъ свакоме, комъ бы нужно было знати, обављое, да ћеду се горейменована непокретна добра 9. 10. и 11. наступаюћегъ месеца Априла тек. год. лициѳаѳи до на маломъ Дубокомъ као лицу места продавати и трећий и последній данъ лициѳаѳіе после подне у 4. сата по европ. ономъ лициѳанту, теслимити, кой највише готови новаца за у речи стојећа добра дати обећа.

На овимъ непокретнимъ добрама постоје инѳабуѳаѳіе:

I. Проче Баића тргов. изъ Шабца за - - - 1249 цванц.

II. Ђире Милосављвића изъ Прова за - - - 20½ ф. дрва

III. Милана Смилъковића изъ Шабца за - - - 3363 гр. чар.

IV. Миаила Игњатовића изъ Н. Села за - - - 182 гр. чар.

Имъ канцел. Началн. Округа Шабачкогъ. № 1223. 12. Марта 1856. у Шабцу.

У простору монастыра Витовнице садржаваюћегъ 5—6 сатій, има се лициѳандо дати подъ закупъ попаша, шума, ливада и вода на едну годину. Лициѳаѳіа ће се држати на светлый Петакъ, 20. Априла т. год. у селу Свињи, Млавскогъ Среза.

Стецишта се отвараю:

1. При Суду Округа Смедеревскогъ надъ презадуженомъ масомъ поч. Милића Савића изъ Мале Плана. 26. Априла.

Продаваће се на Лициѳаѳіи:

1. У Вишњици 19. 20. и 21. Априла непокретна добра принадлежећа маси презадуженогъ Гроздана Димитријевића.

2. У Кнежевцу 19. 20. и 21. Априла добра Манојла Ђлића и њгове жене Стане.

3. Рана, коју е народъ окр. Београдскогъ на фондъ удовица и сирочади свештеника и учителя, и то: у Срезу Подунавскомъ 19.; Посавскомъ 24.; и Космајскомъ 28. тек. м. Априла; у Срезу Турійскомъ 1. и Колубарскомъ 4. Мая.

Продаваће се на лициѳаѳіи Рана народа Округа Алексиначкогъ, кои е овај уступіо на фондъ удовица и сирочади свештеника и Учителя, и то: срезу Баньскогъ у Баньи 18. 19. и 20. срезу за алексиначко-ражанскогъ у Ражни 24. 25. и 26., а обштинѣ алексиначке у Алексинцу 27. 28. и 29. Априла.